

Galleri Verkligheten

Umeå

Micael Norberg

“I'm not going to tell you it will be okay”

Utställningen pågår till 7 november 2020.

I'm not going to tell you it will be okay

Micael Norberg på Galleri Verkligheten

Titeln antyder att det är något som inte kommer att bli bra igen. Det låter som ett läkarutlåtande, som en dödsdom och jag känner hur jag räds det obekväma med både sjukdom och död.

Konstnären själv dansar till indisk musik i trådlösa lurar mitt ute i skogen och skillnaden mellan energin i en Bollywoodfilm och den nära nio minuter långa videoloopen, med samma titel som utställningen, är påtaglig. Det ser ut som ett tappert försök att fånga glädjen med en kropp som inte längre orkar leva upp till euforiska, dynamiska, spänstiga, kraftfulla rörelser.

Jag tycker mig ändå ana glädjen där, även om den inte får fullt uttryck. Kanske är det snarare acceptansen och lättnaden i att det någonstans är okej att det inte blir okej. Eller så ser jag bara det jag vill se då jag söker en smula hopp där det kanske inte finns något mer än själva varandet kvar.

Jag kommer att tänka på en dikt av Wislawa Szymborska som jag känner att jag vill dela med dig Micael, så du får den här. Som tack för att du vågar prata om allt som är:

Stjärnprytt helt på måfå! Härvarande uppåt väggarna!
Uppspänt över böjar, tyngder, skrovligheter, rörelser!
Avbrottet i oändligheten för en ändlös himmels skull!
Lättnaden efter icke rummet i form av en ranglig björk!

Nu eller aldrig rör vinden på molnet,
ty vinden är just det som inte blåser där.
Och tordyveln går stigen fram i mörk vittneskostym
med anledning av en långvarig väntan på ett kortvarigt liv.

Och för mig har det fallit sig så att jag är här med dig.
Och i det ser jag då ingenting vanligt.

Ljusboxarna på väggen återupprepar återigen titeln, som ett eko av det en minst av allt vill få höra. Det går inte att undfly. Det är definitivt och bara att ta till sig, så gott en kan.

Jag känner hur sorgen och medkänslan griper tag och följer mig genom utställningen. Jag vill inte att det ska vara så. Men utställningen fortsätter.

Micael leder mig genom vindlande filosofiska texter som bara kan springa ur någon som skärskådar livet. Som inte räds att möta allt som är.

Jag möter konstnären på nära håll i sårbara utelämnande självporträtt där blicken är undflyende men kroppsspråket desto mer närvarande, som om en håller i sig eller griper

VOLYM

efter luft. T-shirttexten "Jag ropar nej, när jag kan, jag ropar ja, när jag inte vill" känns igen. Det motsägelsefulla i att reflexmässigt rädas en utmaning, att begränsa sig själv där en faktiskt skulle kunna men inte tror eller vågar. Och att per inpräntad automatik, av ren duktighet och djupa samvetskval tacka ja fast en inte vill.

Att göra våld på sig själv. Forcera. Att begränsa sig själv. Straffa. Jag undrar om det är vad som leder till att ens kropp till slut säger ifrån och inte orkar dansa Bhangra.

Den trendiga rosa neonskylten i snirklig skrivstil "l'ennui est contre-revolutionnaire" säger mig att den sortens tristess som då återstår är kontra-revolutionär. Den sortens tristess känns igen och jag kan inte göra annat än att hålla med.

Micael Norbergs utställning "I'm not going to tell you it will be okay" kan ses på Galleri Verkligheten fram till den 7 November och är väl värd ett besök.

Text & foto: Jessika Björhn

Volym 2020-10-27